

lysningsloven i Henhold til Anordning Nr. 287 af 26. November 1926 traadte i Kraft den 1. April 1927, udløber denne Frist den 1. April 1932.

Medens der nu vel i den siden Lovens Ikrafttræden forløbne Tid er tinglyst mange af disse ældre Rettigheder, har det paa den anden Side vist sig, at langt fra alle saadanne Rettigheder er blevet tinglyst eller kan ventes at blive det inden 1. April 1932, og Justitsministeriet har fra flere Sider modtaget Henvendelse om at søge den ovennævnte Bestemmelse i Tinglysningslovens § 52 ændret, saaledes at de Rettigheder, der ikke er blevet tinglyst inden Fristens Udløb, ikke den 1. April 1932 kommer til at staa uden den Retsbeskyttelse, Tinglysning giver. Spørgsmaalet har bl. a. praktisk Betydning med Hensyn til en Mængde Vejrettigheder, som er stiftet dels ved Hævd, dels ved Udstykninger, som er approberet af Matrikulsmyndighederne, uden at Notering af Vejen er sket i Tingbøgerne. Endvidere skal man fremhæve forskellige Servitutter vundet ved Hævd, navnlig Servitutter angaaende Forholdet mellem Naboejendommens Bygninger, samt Rettigheder stiftet ved Landvæsenkommissionskendelse, Ekspropriation

eller lignende offentlige Forretninger. Da det drejer sig om et meget stort Antal vel-erhvervede Rettigheder, og da det — i hvert Fald for mange af disses Vedkommende — af forskellige Grunde vil volde store Vanskeligheder at faa dem tinglyst inden Fristens Udløb, maa ogsaa Justitsministeriet anse det for paakrævet, at Tinglysningsloven ændres paa dette Punkt. Det foreslaas derfor at forlænge Fristen indtil den 31. Marts 1937, saaledes at der bliver et nyt Tidsrum af 5 Aar til at faa tinglyst de Rettigheder i, som ikke er blevet tinglyst inden den oprindelige Fristens Udløb.

I Tinglysningslovens § 15, 2. Stk. er det bestemt, at et Dokument skal afvises fra Tingbogen, hvis Tinglysningen er aabenbart overflødig til den paagældende Rettigheds Beskyttelse. Da det i al Almindelighed maa anses for ønskeligt, at de i § 52, 1. Stk. omhandlede Rettigheder i videst muligt Omfang kommer til at fremgaa af Tingbøgerne, og da den, der mener at have en saadan Ret, kan have stor Interesse i at faa Rettens Eksistens fastslaaet, har man foreslaaet en Bestemmelse om, at den berettigede uanset Reglen i § 15, 2. Stk. altid kan kræve sin Ret tinglyst.